



Arrest

nr. 257 849 van 8 juli 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ALENKIN
Gijzelaarsstraat 21
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 28 april 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 maart 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 30 april 2021 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. ALENKIN, en van advocaat M. MISSEGHES, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 23 september 2020 een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in functie van zijn moeder, mevrouw S.L.A. die de Belgische nationaliteit heeft.

1.2. De verwerende partij trof op 19 maart 2021 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Het betreft de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"[...] In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23.09.2020 werd ingediend door:

Naam: [S.]

Voorna(a)m(en): [A.]

Nationaliteit: Wit-Rusland

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: Brest

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De betrokkene vroeg gezinshereniging aan met zijn moeder, de genaamde S.L.A.(...) in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980.

Dienovereenkomstig zijn in eerste orde de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° en art. 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing. Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art. 40bis, §2, 3° dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die ten hunnen laste zijn. Bovendien dient overeenkomstig art. 40ter de Belgische onderdaan aan te tonen over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen te beschikken, die ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Om aan te tonen dat betrokkene ten laste is van zijn moeder, in casu de referentiepersoon voor onderhavige aanvraag, legt hij de volgende documenten over:

- Een attest over de bewoning van een appartement in Wit-Rusland dd.27.11.2019. betrokkene figureert op het attest, evenals zijn moeder (de referentiepersoon), zijn vader en de broer van zijn vader;*
- Een attest op naam van de echtgenote van betrokkene, waaruit blijkt dat zij van 10.10.2000 tot 16.12.2019 voor het leger en/of de douane (? , niet duidelijk op basis van de begeleidende vertaling van het document) gewerkt heeft;*
- Het Wit-Russische werkboekje van betrokkene;*
- Stortingen van de referentiepersoon aan betrokkene voor de periode van 11.12.2019 tot 19.02.2020, ten bedrage van 40 à 50€ per storting.*

Welnu, aan de hand van deze documenten slaagt betrokkene er hoegenaamd niet in dat hij ten laste van de referentiepersoon was voorafgaand aan zijn huidige verblijf in België (sedert 23.09.2020).

Wat betreft het attest over de bewoning van het appartement in Wit-Rusland door betrokkene, zijn moeder, zijn vader en de broer van zijn vader.

Het is niet duidelijk wat betrokkene aan de hand van dit document wenst aan te tonen. In de hypothese dat hij hiermee wil bewijzen dat hij geen onroerend goed bezit in het herkomstland, moet opgemerkt worden dat het document enkel kan aantonen dat betrokkene tot de afgifte van het document (27.11.2019) op het vermelde adres gedomicilieerd was. Dit sluit niet uit dat betrokkene elders in zijn herkomstland onroerend goed bezat of bezit. In dat verband moet opgemerkt worden dat de echtgenote van betrokkene niet op het document vermeld wordt. De vraag rijst dan ook waar zij sinds het huwelijk met betrokkene gehuisvest én gedomicilieerd was. Het valt allerm minst uit te sluiten dat betrokkene aldus het (mede)eigendom van een onroerend goed met zijn echtgenote verzwijgt voor onze diensten.

Wat betreft het attest op naam van de echtgenote van betrokkene inzake haar tewerkstelling tot 16.12.2019. Uit het betreffende document blijkt dat de echtgenote van betrokkene bij het leger (of de douane?) tewerkgesteld was van 10.10.2000 tot 16.12.2019. Er mag verondersteld worden dat betrokkene, als partner, minstens op een deel van deze inkomsten beroep kon doen om in zijn levensonderhoud te voorzien, hetgeen het beweerde ten laste zijn van zijn moeder, ernstig ondermijnt, zeker in het licht van andere vaststellingen.

Zo legt betrokkene zijn Wit-Russisch werkboekje voor. Het werkboekje is in voormalige staten van de Sovjet-Unie het document bij uitstek inzake het professioneel verleden van de houder. Het bevat

informatie over opeenvolgende in- en uitdiensttredingen bij werkgevers. Minstens kan uit het werkboekje van betrokkene afgeleid worden dat hij ooit als leerkracht lichamelijke opvoeding tewerkgesteld was, maar de info uit het werkboekje is onvolledig. Zo werd opgemerkt dat het boekje informatie bevat over 3 data in 2009 en 4 in 2013, maar in de begeleidende vertaling zijn de data en de eraan verbonden informatie niet terug te vinden. Indien betrokkene (of diens advocaat) documenten ter staving van een aanvraag gezinshereniging overlegt, mag verwacht worden dat deze integraal en correct vertaald worden, quod non in casu. Het vermoeden rijst bijgevolg dat betrokkene doelbewust informatie over zijn eigen beroepsverleden achterhoudt om zodoende onterecht voor te wenden dat hij de voorbije jaren wel degelijk ten laste was van de referentiepersoon.

Wat betreft de stortingen van de referentiepersoon aan betrokkene.

Vooreerst moet vastgesteld worden dat het in totaal gaat over **NEGEN** stortingen, over een periode van twee maanden, van eind 2019 tot begin 2020, voor een totaalbedrag van 430€. Aan de hand van dergelijk totaalbedrag kan betrokkene onze diensten moeilijk voorhouden dat hij voorafgaand aan zijn komst naar België al geruime tijd ten laste was van zijn moeder.

In dit verband moet ten slotte, en niet in het minst, worden benadrukt dat betrokkene zijn onvermogen en het niet bezitten van onroerende goederen in het herkomstland op generlei wijze staft met een betrouwbaar en objectief stavingsstuk.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst/origine ten laste is/was van de referentiepersoon. Immers, hij heeft niet afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn. noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst/origine financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 23.09.2020 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Gezien de afhankelijkheidsrelatie niet afdoende is aangetoond vanuit het land van herkomst voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

[...]"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker op: "Schending van zorgvuldigheidsbeginsel, schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, schending van zorgvuldigheidsbeginsel en schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM".

Hij betoogt als volgt:

"Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier én op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het ernstig en moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker bij het indienen van huidig verzoek tot nietigverklaring van de bestreden beslissing en tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing is zéér actueel aangezien de bestreden beslissing aan verzoeker een verblijf in België ontzegd wordt ondanks verzoeker van mening is dat hij het recht heeft om in België verder te verblijven.

Mevrouw [S.L.], de moeder van verzoeker, heeft in principe voldoende maandelijkse inkomsten minstens 1274,43 euro pensioen euro plus 87 euro van vlaamse Zorgkas en dus in totaal 1361.43 euro netto per maand.

Het plafond van wettelijk gevraagde minimuminkomen wordt in casu niet bereikt, maar verzoeker meent dat deze inkomsten voldoende zijn om alle kosten van de 2 personen zijnde verzoeker en zijn moeder te dekken.

De huur van de sociale woning is in casu enkel maar 249,96 euro per maand, electriciteit - 40 euro maandelijks, water - 41,04 euro per maand, kosten van mobile telefoon/internet zijn 109,64 euro, kosten van voedsel zijn ca. 300 euro per maand voor de 2 personen, kost van Sint-Truiden Zorgbedrijf 86,60 euro. Alle kosten van het gezin behalve kledij die enkel af en toe wordt gekocht zijn in casu 827,24 euro.

Het saldo is derhalve 1361,43 - 827,24 euro dus 534 euro is het resterend bedrag die nog ter beschikking is voor het gezin.

De inkomsten van de referentiepersoon [L.S.] zijn voldoende.

Verzoeker voegt tevens de bewijzen van het opsturen van geld in het kader van hulp door zijn moeder omdat hij op dat moment geen werk had in Wit-Rusland en ten laste was van zijn moeder. Hij had tevens lage inkomsten in Wit-Rusland.

De vrouw van verzoeker [S.Y.], verblijvende momenteel in Wit-Rusland werd tevens nog enige tijd geleden ontslagen van het leger en heeft momenteel geen werk en geen inkomsten.

Verzoeker heeft tevens geen onroerende goederen in zijn bezit.

Verzoeker is momenteel tevens bezig met integratie in de Belgische samenleving, hij start momenteel met zijn integratie- en taalopleiding.

Zie bewijs van werkloosheid van verzoeker en zijn Wit-Russische echtgenote in bijlage.

Verzoeker voegt tevens alle bewijzen aangevraagd in het bijlage 19ter van 23 september 2020 bij.

Verzoeker en zijn moeder wonen momenteel als enige personen op hetzelfde adres.

Verzoeker legde tevens een bewijs van aanvraag van zijn aansluiting bij een mutualiteit.

De verwantschap werd bewezen door een geboorteakte van verzoeker.

Verzoeker gaat niet akkoord met de bestreden beslissing.

Hij was immers laatste tijd in zijn land van herkomst steeds ten laste van zijn moeder die hem geld overmaakte.

Verzoeker had laatste tijd tevens geen inkomsten in Wit-Rusland, Zijn vrouw ook.

De gemiddelde grootte van loon in Wit-Rusland is ca. 100 euro per maand.

De bedragen van de moeder van verzoeker werden tevens relatief groot voor zijn land van herkomst.

Verzoeker mocht tevens talrijke bewijzen bezorgen van zijn afhankelijkheid van zijn moeder.

Hij is bovendien een familielid van een Belg en dient daarom te worden beschermd.

Verzoeker heeft veel bewijzen voorgelegd.

De verwerende partij baseert zich evenwel op veronderstellingen. Bv. dat verzoeker ergens een onroerend goed heeft in wit-Rusland quad non e.d.

Deze veronderstellingen hebben tevens geen gronden.

De vader van verzoeker in Wit-Rusland heeft maar een zeer klein pensioen en hij is zeker niet in staat om verzoeker op een of een ander manier te ondersteunen.

De echtgenote van verzoeker kon immers na haar ontslag uit het leger geen werk vinden omwille van slechte economische situatie in de regio.

Het werkboekje van verzoeker werd tevens enkel maar niet volledig vertaald omdat de vertaling kostelijk was. Het volledige vertaling daarvan kan zonder problemen worden bezorgd in de huidige procedure.

9 geldstorting van de moeder eind 2019 - begin 2020 betekende aanzienlijke bedragen voor verzoeker gelet op het inkomstenniveau van Wit-Rusland.

De beoordeling van deze door de verwerende partij is niet correct.

Verzoeker had geen inkomsten nog onroerende goederen in Wit-Rusland. Dat was de reden van zijn aankomst in België. Hij was immers in het land van herkomst duidelijk ten laste van zijn moeder.

De bestreden beslissing is bijgevolg niet correct.

De bestreden beslissing is duidelijk niet in overeenstemming met de werkelijke situatie van verzoeker.

Zijn verblijf dient om deze redenen niet te worden ontzegd.

Er zijn bijgevolg vele vragen over de bestreden beslissing.

Het MHEN is groot. Verzoeker verliest de wettelijke mogelijkheid om in België te verblijven.

Er wordt tevens geen rekening gehouden met de talrijke bewijzen van verzoeker. De bestreden beslissing is gebaseerd op veronderstellingen en niet op feiten.

Gelet op hetgeen vermeld onder punt b. ernstig en moeilijk te herstellen nadeel, is het duidelijk dat verzoeker over het vereiste belang beschikt voor het instellen van huidig verzoekschrift overeenkomstig artikel 39/56 van de Wet van 15 december 1980."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De bestreden beslissing motiveert duidelijk in rechte en beoordeelt tevens duidelijk de stukken die verzoeker heeft neergelegd ter ondersteuning van zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag, door er inhoudelijk op in te gaan. Het is niet omdat de verwerende partij de neergelegde stukken na een beoordeling niet weerhoudt, dat ze die stukken negeert of daarover niet motiveert. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet. Deze beoordeling dringt zich des te meer op gezien de Raad vaststelt dat de verzoekende partij de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen kent, nu zij deze bekritiseert en aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel. Het middel dient derhalve verder te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de verwerende partij bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Uit de in punt 1.1. bedoelde aanvraag blijkt dat verzoeker, een man geboren in 1972, een aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart indiende in functie van zijn Belgische moeder. Blijkens het administratief dossier staat zij onder voorlopige bewindvoering.

2.5. Op grond van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° juncto artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) worden beschouwd als familielid van een Belg:

“(...) de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, (...)”.

2.6. Aangezien verzoeker ouder is dan 21 jaar, zal hij derhalve het bewijs moeten leveren van het *“ten laste zijn”* van zijn Belgische moeder om een verblijfskaart te kunnen verkrijgen. Het volstaat dus niet om louter een descendent te zijn van een Belgische onderdaan.

2.7. Voor wat betreft de invulling van de voorwaarde van het ten laste zijn, past het te verwijzen naar toepasselijke rechtspraak van de Raad van State. De Raad van State heeft meer bepaald gesteld dat er voor de bloedverwant in neerdalende lijn van een Belg geenszins een voorwaarde wordt toegevoegd aan de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet door te vereisen dat wordt aangetoond dat het familielid-derdelander reeds in diens land van nationaliteit of herkomst afhankelijk was van de materiële ondersteuning door de referentiepersoon (RvS 12 november 2013, nr. 225.447).

2.8. De bestreden beslissing stelt dus terecht: *“Betrokkene is ouder dan 21 jaar, en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon. Om als ten laste te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.”*

2.9. Het is dus cruciaal dat verzoeker bewijsstukken overmaakt waaruit blijkt dat hij reeds in het land van herkomst ten laste was van zijn Belgische moeder. Dit houdt in dat hij aantoonde dat hij financiële of materiële ondersteuning genoot van zijn Belgische moeder en dat hij daarvan afhing om in zijn levensonderhoud te voorzien, wat inhoudt dat hij onvermogen was in het land van herkomst. Het mag dus niet gaan om een bonus op de eigen financiële middelen.

2.10. De Raad benadrukt dat wat betreft het ‘ten laste’ zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van deze voorwaarde aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceren dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoeker het bewijs van de voorwaarde levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

2.11. Verzoeker kan de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen door zijn uiteenzetting over de maandelijkse inkomsten en uitgaven van zijn moeder. In de bestreden beslissing kan immers nergens worden gelezen dat ze steunt op de vaststelling dat verzoekers moeder te weinig inkomsten heeft en/of teveel uitgaven om verzoeker nog ten laste te nemen.

2.12. Verzoeker voegt *“Bewijzen geldoverschrijvingen door de moeder aan verzoeker”* aan zijn verzoekschrift toe (stuk 7), licht zijn persoonlijke situatie en die van zijn echtgenote toe, stelt dat hij bezig is aan een integratietraject in België, dat hij en zijn moeder op hetzelfde adres wonen in België, hij voegt stukken toe die hij heeft neergelegd bij zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag (stukken 2 tot 6), benadrukt dat hij talrijke bewijzen van zijn afhankelijkheid van zijn moeder heeft bijgebracht, zet uiteen wat de gemiddelde grootte is van een loon in Wit-Rusland en stelt dat hij als familielid van een Belg moet worden beschermd, maar met dit alles kan hij de in de bestreden beslissing gedane beoordeling over de geldstortingen niet aan het wankelen brengen, met name: *“Wat betreft de stortingen van de referentiepersoon aan betrokkene. Vooreerst moet vastgesteld worden dat het in totaal gaat over NEGEN stortingen, over een periode van twee maanden, van eind 2019 tot begin 2020, voor een totaalbedrag van 430€. Aan de hand van dergelijk totaalbedrag kan betrokkene onze diensten moeilijk*

voorhouden dat hij voorafgaand aan zijn komst naar België al geruime tijd ten laste was van zijn moeder.”

2.13. De Raad kan het niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig achten dat verweerder negen stortingen voor een totaalbedrag van 430 euro, over een periode van slechts twee maanden, van eind 2019 tot begin 2020, niet beschouwt als een bewijs dat verzoeker ten laste was van zijn moeder voor zijn aankomst in België. Stuk 7 gevoegd aan het verzoekschrift kan niet tot een andersluidend oordeel leiden. In tegenstelling tot de benoeming van die stukken door verzoeker, betreft het geldstortingen vanwege verzoekers moeder aan verzoekers echtgenote die nog in Wit-Rusland verblijft en die dateren van januari, februari en april 2021, toen verzoeker zich reeds in België bevond. Verzoekers echtgenote is niet de bestemming van de thans bestreden beslissing. De Raad ziet dan ook niet in hoe de documenten gevoegd als stuk 7 bij het verzoekschrift kunnen leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Dat verzoeker thans samenwoont met zijn moeder, kan niet aantonen dat hij in het verleden te haren laste was toen hij nog in zijn land van herkomst woonde. De bestreden beslissing merkt terecht op dat deze situatie betrekking heeft op de toestand in België en niet op deze in het land van herkomst.

2.14. Deze vaststellingen alleen al volstaan om te concluderen dat verzoeker niet voldoet aan de wettelijke voorwaarden om een verblijfskaart te verkrijgen als descendent van een Belgische onderdaan.

2.15. De Raad stelt echter vast dat verzoeker ook de vaststelling in de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengt dat hij niet heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn in het land van herkomst. Verzoeker poneert wel dat hij en zijn echtgenote “*de laatste tijd*” geen inkomsten hadden en dat hij evenmin onroerende goederen had in Wit-Rusland, dat hij werkloos was alsook zijn echtgenote na haar ontslag uit het leger en dat zijn vader hem ook niet kan ondersteunen, maar hij bewijst dit alles niet. Verzoeker brengt ook niets in tegen de overwegingen in de bestreden beslissing aangaande het door hem overgemaakte attest van bewoning van een appartement in Wit-Rusland, en evenmin aangaande het overgemaakte attest op naam van zijn echtgenote inzake haar tewerkstelling. Voor wat betreft verzoekers Wit-Russisch werkboekje merkt verweerder lacunes op in de vertaling ervan op grond waarvan bij verweerder het vermoeden rijst dat verzoeker doelbewust informatie over zijn eigen beroepsverleden achterhoudt om zodoende onterecht voor te wenden dat hij de voorbije jaren wel degelijk ten laste was van de referentiepersoon. Verzoeker kan dit niet aan het wankelen brengen door zijn simpel betoog dat de vertaling van het gehele werkboekje te kostelijk was. De Raad merkt hierbij nog op dat verzoeker wel aankondigt de volledige vertaling ervan neer te leggen, maar deze niet voegt bij zijn verzoekschrift. Het feit dat verzoeker aangekomen is in België wijst er ook niet ipso facto op dat hij geen inkomsten en geen onroerende goederen had in Wit-Rusland.

2.16. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker zelf de mening is toegedaan dat de door de verwerende partij gedane beoordeling niet correct is en niet in overeenstemming is met zijn werkelijke situatie, maar met deze eigen visie op zijn zaak toont hij niet aan dat verweerder bij de beoordeling van zijn aanvraag bepaalde elementen of stukken over het hoofd gezien heeft of een kennelijk onredelijke beoordeling heeft gemaakt van de betrokken elementen en stukken.

2.17. De opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet nader toegelicht en is dan ook een onontvankelijk onderdeel. Hoe dan ook, de bestreden beslissing gaat niet gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten zodat ze geen scheiding teweeg brengt tussen verzoeker en zijn moeder en evenmin een einde stelt aan verzoekers privéleven alhier.

2.18. De stukken die de verzoekende partij ter terechtzitting neerlegt – en die al deels waren gevoegd bij het verzoekschrift als stuk 7 – kunnen niet leiden tot een ander oordeel: het betreft enerzijds stukken betreffende verzoeker die dateren van na het treffen van de bestreden beslissing zodat verweerder er bezwaarlijk rekening mee kon houden, anderzijds betreft het geldstortingen vanwege verzoekers moeder aan verzoekers echtgenote die nog in Rusland verblijft en die dateren van januari, februari, maart, april en mei 2021, toen verzoeker zich reeds in België bevond. Verzoekers echtgenote is niet de bestemming van de thans bestreden beslissing. De Raad herhaalt dat hij niet inziet hoe de betrokken geldstortingen kunnen leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Verzoeker stelt overigens zelf ter terechtzitting dat deze stukken “*niet belangrijk*” zijn. De overige stukken gevoegd aan het verzoekschrift betreffen zoals reeds gezegd stukken die reeds werden overgemaakt ter ondersteuning van de aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart. Door ze louter opnieuw te voegen aan het verzoekschrift toont verzoeker niet aan dat verweerder deze heeft veronachtzaamd of ze kennelijk onredelijk heeft beoordeeld.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA